

Noget var ved at bryde gennem vinteren.

Han kunne ikke sætte fingeren på det, men et eller andet var der – et lunende vindpust, måske, et flosset, lyst felt midt i det triste grå skydække eller måske bare det, at det plaskede i stedet for at knase, når han satte fødderne i den vandpyt, der hele vinteren havde afgrænset hans personlige parkeringsplads – den, som endnu bar hans navn.

Han stod lidt og kikkede op på den overskyede morgenhimmel. Den så ud, som den plejede. Skydækket lå som et tryghedens tag over banken og bød ham velkommen.

Den samme stilhed som altid.

Lidt borte lå byen ligesom uberørt og gav kun livstegn fra sig i form af små kegleformede røgsøjler fra spredte skorste-
ne. Han hørte sumpmejsens ensformige *tji-tji-tji* og så den titte frem fra sit redehul lige under tagryggen. Så låste han bildøren og trådte de få meter hen til personaleindgangens uanselige lille dør, trak sit desto mere imponerende nøgleknippe frem og åbnede en efter en de tre svære låse.

Inde i banklokalet var der den sædvanlige mandagslugt, lidt weekendindelukket, som Lisbet snart skulle få luftet ud, når hun som sædvanlig mødte som nummer to og fyldte det med sin godmodige kaglen.

Selv var han altid først af alle, det var rutinen.

Alt var helt som sædvanlig.

Han sagde det flere gange til sig selv: Alt er helt som sædvanlig.

Måske fik han det sagt en gang for meget.

Han gik hen til sin kasse og trak skuffen ud. Han tog et aflangt, forgyldt etui op af den og vejede varsomt en af de lange, vingede pile i hånden.

Der var ikke mange, selv ikke blandt de indviede, som hav-

de rigtig forstand på, hvordan en dartpil skulle se ud. Hans pile var lange, specialdesignede, med et skaft på tolv centimeter, hvoraf spidsen – der altid forbløffede hans modstandere – næsten udgjorde de syv, og ret korte, kraftige flights.

Han tog de tre pile og gik om bag skillevæggen, ind på inderkontoret. Der hang skiven. Uden at se ned stillede han sig med tåspidserne på den lille, sorte streg nøjagtig 237 centimeter fra darts skiven og slyngede rytmisk de tre pile af sted. De sad alle tre i etterens store yderfelt. Det var opvarmningen.

Alle tre sad, som de skulle.

Alt var, som det skulle være.

Han foldede hænderne, pressede dem bagover, til der lød en svag knagen, og lod så fingrene flagre i luften et par sekunder. Så tog han igen nøgleknippet op af frakkelommen, drejede rundt om skillevæggen og tilbage til banklokalet, gik hen til boksrummet og låste op. Ståldøren gled op, langsomt, tungt, med en dump rumlen.

Den samme lyd som altid.

Han bar en pose tykke seddelbundter over til sin plads ved kassen og bredte dem ud på bordet. Han stod lidt og så på dem, nøjagtig som han plejede.

Snart ville Lisbet smutte ind ad personaleindgangen og begynde at underholde med sin familie, så ville Albert gøre sin entré, rømme sig en anelse overlegent og nikke stift til dem, og til sidst Mia, mørk, tavs og indesluttet, med små nervøse sideblikke til de andre. Snart ville duften af Lisbets dampende kaffe fordrive de sidste rester af indelukket og udbrede en atmosfære af stille menneskelighed i lokalet.

Siden ville kunderne så komme klattende – bønder fumlen- de med oldgamle bankbøger, husmødre, som pedantisk bøg- førte deres minimale udtræk, pensionister, der kæmpede for at undgå kattermaden.

Han havde haft det godt her så længe. Men byen blev mindre og mindre, kunderne færre og færre.

Alt er præcis som sædvanlig, tænkte han.

Han gik tilbage til inderkontoret for at snuppe en rask

501'er. Fra 501 og ned til nul. Et par tripleteyvere og nogle bull's rings fik baglænsregningen til at gå hurtigt. Præcis som sædvanlig. Pilene sad, hvor de skulle; den lidt specielle, vibrerende flugt, der var hans lange piles særkende, førte dem hver gang til målet. Han manglede 87 point, da uret bippede.

Halv ti.

Helt opslugt af strategien for sidste omgang gik han hen til yderdøren og låste den op.

Alt var helt som sædvanlig.

Lad os gøre det på den enkle måde, tænkte han, én femtener, én tyver og så morgenens eneste bull's eye, 50 point, som den perfekte afrunding. Derefter var der kun tilbage at lukke med en pil i etterens dobbeltring. *No problem*. Det svære var at placere den tredje pil i bull's eye's lille, sorte midtpunkt. En god start på dagen.

En god start på en helt almindelig dag.

For spændingens skyld satte han de femten i yderfeltet og tyveren i inderfeltet; pilen balancerede ved wiren lige op ad den irriterende etter, men den sad. Berøringen fik wiren til at dirre let. Så gjaldt det bull's eye, midt i pletten. Han koncentrerede sig dybt, hævede pilen, fikserede ringen med den lange spids og førte pilen en decimeter bagud, nøjagtig i højde med sine øjne.

I det samme gik døren.

Det stemte ikke. Det var forkert. Det var for tidligt, endnu.

Han sænkede pilen og gik ud i yderlokalet.

En enorm, tyrelignende mand rettede en stor, aflang pistol mod ham. Han stod som forstenet. Alting brød sammen. Det var forkert, det var helt forkert. Ikke nu. Bare ikke nu. Gulvet forsvandt under fødderne på ham.

Manden gik hen til lugen og holdt en tom rejsetaske frem mod ham. Han lagde pilen fra sig, åbnede lugen og tog lamslået imod tasken.

»*Fill it up*,« sagde den tyrelignende mand på gebrokkent engelsk.

Langsomt, men metodisk lagde han det ene seddelbundet

efter det andet ned i rejsetasken. Ved siden af tasken lå pilen med den lange spids. Tankerne hvirvlede gennem ham, hulter til bulter. Der mangler kun bull's eye, tænkte han; han tænkte på Lisbet og på klokken halv ti og på en bankdør, han havde låst op af gammel vane; han tænkte på pilen i dobbeltringen, som han skulle lukke med, og på det anonyme, brune brev fra højeste sted og på knytnæverne under de blå toner og på Lenas blødhed og på tænderne, der lå og skvulpede under tungen, og på bull's eye igen.

Den tyrelignende mand sænkede pistolen et øjeblik og så sig uroligt omkring.

Han tænkte på sin evne til at præstere sit yderste under ekstremt pres.

»*Hurry up!*« hvæsedes tyren og blev ved med at kaste nervøse blikke ud ad vinduet. Øjnene var helt sorte inde i de rødlige ringe.

Bull's eye, tænkte han og greb pilen.

Bagefter manglede han bare at lukke.

Det første, der slog Paul Hjelm, var, hvor længe siden det var, han havde siddet i en patruljevogn med blå blink og hylende sirener. Nu sad han klemmt inde på bagsædet mellem to uniformerede betjente og en civilklædt kriminalmand, der lignede en tro kopi af ham selv. Han lænede sig frem og lagde hånden på førerens skulder, netop som bilen brændte dæk af i et brat venstresving ud på Botkyrkaleden.

»Jeg synes, vi skal slå sirenen fra,« sagde Paul Hjelm dæmpet.

Føreren rakte hånden ud efter knappen, men der blev ikke stille; de hvinende dæk og den voldsomt accelererende motor holdt lydniveauet oppe.

Hjelm så på sin civilklædte kollega. Svante Ernstsson holdt krampagtigt i den lille strop, der hang ned fra taget. Er der virkelig sådan nogle stropper i moderne politibiler? tænkte Hjelm og tænkte straks efter, at det nok ikke var det, han burde tænke på lige nu.

Hvorefter han tænkte, at det var temmelig tit, han tænkte på noget, han ikke burde.

Og at han i det hele taget tænkte mere og mere.

Det var kun en måned siden, Svante Ernstsson var kravlet uskadt ud af en totalt smadret politibil på Tegelängsvägen efter en absurd biljagt nede i industrikvarteret i Fittja. Ernstsson lo dæmpet, da patruljevognen drønedede over den stærkt trafikerede motorvej ved Fittjaudfletningen, krængede voldsomt til venstre i det lange sving ud mod Slagsta og passerede krydset. Tegelängsvägen gik til højre, Svante Ernstsson stirrede stift til venstre. Så slappede han lidt af.

Hjelm var sikker på, at han så, hvad han så, og opfattede situationen, præcis som den var. Efter snart syv års tæt samarbejde i en af landets barskeste politikredse kendte de hinan-

den ud og ind. Samtidig vidste han, at det faktisk kun var nogle bittesmå dele af hinanden, de kendte. Var det virkelig alt, hvad han havde fået ud af det?

Selv var han helt tom indeni. Det var derfor, han havde sat sig ind i kollegaens forbigående angst. For at slippe sig selv et øjeblik.

Dagen havde fået den dårligst tænkelige start. Der var meget lummert i soveværelset, en tidlig morgensol stod ind på persienerne en tid og gjorde sit til den beklumrede luft. Med en kraftig, insisterende morgenrejsning var han krøbet over mod Cilla, der så diskret som muligt mavede sig den modsatte vej. Han mærkede det ikke, *ville* ikke mærke det, krøb videre med sin hårdnakkede, beklumrede liderlighed. Og hun gled væk fra ham, centimeter for centimeter, indtil hun pludselig kom for tæt på sengekanten og faldt ned på gulvet. Han fløj op, sad lysvågen ret op og ned i sengen og skrumpede brat mellem benene. Hun rejste sig langsomt op fra gulvet, hovedrystende, stum af raseri. Hun stak hånden ned i trusserne, tog et blodindsmurt bind op og holdt det hen mod ham. Han skar en lille grimasse, på én gang undskyldende og fuld af væmmelse. I det samme så de, at Danne stod i døren med rædslen malet i sit fjortenårige, bumsede ansigt. Han styrtede ud. De hørte nøglen blive drejet om, hørte *Public Enemy* rappe for højeste lydstyrke. De så på hinanden. Pludselig var de forenede igen af en uklar skyldfølelse. Cilla løb ud af soveværelset, men hendes banken på Dannes dør var forgæves.

De sad ved morgenbordet.

Tova og Danne var gået i skole. Danne havde ikke spist morgenmad, ikke sagt et eneste ord, ikke vekslet et blik med nogen af dem. Med ryggen til Paul sagde Cilla til gråspurvenerne på foderbrættet uden for vinduet i rækkehuset i Norsborg:

»Du har været med til to fødsler. Hvordan fanden kan du blive ved med at væmmes ved de kvindelige kropsfunktioner?«

Han var helt tom. Bilen passerede Slagstas kolonihaver til højre og Brunnaskolen til venstre. Snart efter var de fremme

ved Tomtbergavägen, hvis enorme hestesko omkransede hele det diffuse grænseområde mellem Hallunda og Norsborg, små fire hundrede opgange i en løkke fra Hallundavägen til Hallundavägen. Bilen svingede skarpt til venstre ned mod Hallunda torv; et øjeblik havde han Svante Ernstsson på skødet. De vekslede et træt blik og så de korte, men tætbefolkede blindtarme Kornvägen, Havrevägen, Hampvägen passere revy uden for ruden. Som en lærebog i agronomi. Overalt tårnede agrarsamfundets modsætning sig op, tressernes og halvfjerdsernes høje, ens boligblokke med deres brutale fantasi-løshed. Grobunden, tænkte Paul Hjelm og vidste ikke selv, hvad han mente med det. Bondesamfundets uddøde stemmer genlød spøgelsesagtigt i ham.

Henne ved torvet holdt tre politibiler med dørene åbne. Bag et par af dørene trykkede uniformerede betjente sig med de hævede tjenestevåben strittende i vidt forskellige retninger. De øvrige betjente løb rundt og gennede nysgerrige, barnevogne og hundeejere væk.

Deres bil standsede ved siden af de andre. Betjentene sprang ud og hjalp til med det, der senere skulle blive kaldt »evakueringen af området«. Hjelm blev siddende halvvejs ude af bilen, mens Ernstsson steg ud og gik hen til nabobilen, som Johan Bringmans laskede skikkelse netop var ved at klemme sig ud af. Bringman forsøgte at strække sin dårlige ryg.

»Indvandrerkontoret,« sagde han anstrengt midt i strækøvelserne. »Tre gidsler.«

»Okay. Hvad ved vi?« spurgte Ernstsson, mens han så højt oppe fra ned på Bringmans krumhed og knappede læderjakken op for martssolen.

»Haglgevær, anden etage. Det meste af bygningen er evakueret. Vi venter på specialenheden.«

»Ude fra Kungsholmen?« sagde Hjelm henne fra bilen. »Så kommer vi til at vente længe. Har du set trafikken ude på E4?«

»Hvor er Bruun?« spurgte Ernstsson.

Bringman rystede på hovedet.

»Aner det ikke. Han venter vel prominente gæster. Nå, men

det lykkedes faktisk en af medarbejderne at slippe ud. Gider du lige, Johanna? Johanna Nilsson, hun arbejder på kontoret.

En lyshåret kvinde i fyrrerne steg ud af politibilen og stillede sig lige over for Ernstsson med den ene hånd på panden og den anden hånds negle – én efter én – mellem tænderne. Svante Ernstsson lagde en næsten helt rolig hånd på hendes skulder og sagde med sin mest afslappede stemme:

»Prøv at tage det helt roligt. Vi skal nok klare det her. Ved du, hvem han er?«

»Han hedder Dritëro Frakulla,« sagde Johanna Nilsson med brudt stemme og klart hoved. »Kosovoalbaner. Familien har været her længe, men nu er de røget med i den almindelige udvisningsbølge. De troede, alt var i orden, ventede bare på statsborgerskabet, og lige pludselig kommer så den stik modsatte melding. Tæppet blev trukket væk under dem, og så slog det vel klik. Det kan jeg sagtens sætte mig ind i.«

»Kender du ham?«

»Kender ham? For guds skyld, han er min ven! Jeg var hans sagsbehandler. Jeg kender hans børn, hans kone, hans forbandede katte. I virkeligheden er det vel mig, han er ude efter. En forsagt sjæl, der aldrig har gjort en flue fortræd. Jeg har løjet for ham.«

Hun hævede stemmen:

»Jeg vidste det ikke, men jeg har gud bedre det løjet for ham hele tiden! Reglerne bliver lavet om hver anden dag. Hvordan helvede skal vi kunne passe vores arbejde, når alt, hvad vi siger, hele tiden bliver gjort til løgn?«

Paul Hjelm rejste sig tungt. Han lagde den tykke denimjake med fåreskindskraven, spændte skulderhylsteret af og smed det ind i bilen, stak tjenestepistolen ned i bukselinningen over enden og tog jakken på igen.

Han var helt tom indeni.

»Hvad fanden har du gang i?« sagde Svante Ernstsson og Johan Bringman i kor.

»Jeg går derind.«

»For helvede, specialenheden kan være her hvert øjeblik!« råbte Ernstsson og løb efter ham, da han krydsede Tomtbergavägen. Han indhentede ham og greb ham i armen. »Vent, Polle, der er ingen grund til at gøre noget dumt. Overlad det til eksperterne.«

Han mødte Hjelm's blik. Så den tomme beslutsomhed og slap armen.

Vi kender hinanden alt for godt, tænkte han og nikkede.

Paul Hjelm listede sig forsigtigt op ad indvandrerkontorets trapper. Der var intet at se, intet at høre. Luften stod stille i den tomme, evakuerede bygning. Alt var af beton. Beton med tyk, plasticagtig maling, der virkede grå uanset farven, og som i et ynkeligt forsøg på udsmykning var piftet op med tilfældige felter i stærke farver. Lugten af urin, sved og alkohol hang i den besynderlige, ørkenflimrende varme. Lugten af Sverige, tænkte han og nåede op.

Det var midt i halvfemserne.

Han listede sig langsomt frem i den tomme, triste korridor, til han stod uden for den lukkede dør. Han tog en dyb indånding og råbte:

»Frakulla!«

Der var helt, helt stille. For ikke at nå at tænke for meget fortsatte han straks:

»Jeg hedder Paul Hjelm, jeg er fra politiet. Jeg er alene og ubevæbnet. Jeg vil bare tale med dig.«

Noget skramlede inde bag døren. Så sagde en mørk stemme næsten uhørligt:

»Kom ind.«

Han tog endnu en dyb indånding og åbnede døren.

Nede på gulvet sad to kvinder og en mand med hænderne på hovedet. Lige ved siden af dem, op ad væggen over for vinduerne, stod en lille, mørk mand i brun habit – komplet med vest, slips og haglgevær. Sidstnævnte pegede lige mod Paul Hjelm's næsebor.

Han lukkede døren bag sig og rakte armene i vejret.

»Jeg ved, hvad der er sket med dig, Frakulla,« sagde han

helt roligt. »Vi må have løst den her situation, uden at nogen kommer til skade. Hvis du overgiver dig nu, kan du stadig anke beslutningen. Hvis ikke, hedder det fængsel og derefter udvisning. Se selv, jeg er ubevæbnet.« Han lempede langsomt denimjakken af og lod den falde ned på gulvet.

Dritëro Frakulla missede heftigt med øjnene. Geværet pegede skiftevis på Hjelm og på de tre medarbejdere på gulvet.

Bare han ikke siger, at jeg skal vende mig om, tænkte Hjelm. Bliv ved med at tale, så han må koncentrere sig om at forstå dig. Brug ord, han er nødt til at tænke over. Afled opmærksomheden.

»Tænk på din familie,« lykkedes det ham at fortsætte. »Hvad skal der blive af dine børn uden nogen til at forsørge dem? Din kone, har hun arbejde? Har hun udsigt til at få noget? Hvad er hendes kvalifikationer, Frakulla?«

Nu var haglgeværet hele tiden rettet mod ham, sådan som han ville have det. Frakulla begyndte pludselig at tale, nærmest recitere på overtydeligt svensk:

»Jo grovere forbrydelse, jeg begår, jo længere kan vi blive, forstår du da ikke det? De udviser ikke min familie uden mig. Jeg ofrer mig for dem. Sådan kan man vel også se på det?«

»Du tager fejl, Frakulla. Din familie ryger ud med det samme, den bliver smidt ned til serberne uden nogen til at beskytte sig. Hvad tror du, serberne gør ved en kvinde og et par småbørn, som har prøvet at flygte fra dem? Og hvordan tror du, du får det i fængslet, hvis du myrder en politimand – en ubevæbnet politimand?«

Et øjeblik sænkede manden haglgeværet et par centimeter og så helt fortabt ud. Det var nok for Hjelm. Han famlede bagud langs linningen, trak pistolen og skød ét skud.

En stemme i hans indre tav med sit: »Hvordan fanden kan du blive ved med at væmmes ved de kvindelige kropsfunktioner?«

Et øjeblik, der ligesom var løftet ud af tiden, stod alting helt stille. Frakulla stod stadig med geværet, stiv som en støtte. Hans uudgrundelige blik borede sig lige ind i Hjelms. Alt kunne ske.

»Aj,« sagde Dritëro Frakulla, tabte våbnet og faldt fremover.

Al forandring kræver handling, tænkte Hjelm og fik kvalme.

Den mandlige medarbejder flåede haglgeværet til sig og trykkede det hårdt ind mod den liggendes hoved. En blodplet under højre skulder blev større og større.

»Læg geværet, din idiot!« skreg Paul Hjelm og brækkede sig.

Først er der kun klaverets sælsomme små spadsereture op og ned ad tangenterne; den lette klang af en highhat og måske et bækkens høres svagt ved siden af, måske strejfer viskerne også lilletrommen. Af og til tager fingrene et lille let og blåt hop uden for klatreturens afmærkede bane, men uden at bryde den trippende tofjerdedelstakts stødvise rytme. Så, efter en kort pause, falder saxofonen ind i mønsteret, og derpå skifter det helt. Bassen er også kommet til nu, den vandrer roligt op og ned, saxen tager over, langt tilbage i lydbilledet udfolder klaveret løst henkastede akkorder, som nu og da brydes af små strejfture om bag saxens tilsyneladende skødesløse improvisationer.

Pincetten smutter ind i hullet, trækker og trækker. Saxofonen kvidrer lidt uden for tonearten, men falder straks efter tilbage i melodien. Klaveret tier nu, der bliver så stille, at man et øjeblik hører publikum i baggrunden. Pincetten kommer ud med det, den søgte. Saxofonisten siger *yeah* et par gange mellem et par hurtige afstikkere. Publikum siger *yeah*. Lange toner. Klaveret høres stadig ikke. Spredte klapsalver.

Klaveret tager over. Samme vandringer som i begyndelsen, derpå flere variationer, modspil, stadig friere løb. Kun klaveret, bassen, trommerne. Pincetten dykker ind i det andet hul. Denne gang går det lettere. De to små kugler dumper ned i lommen. Han sætter sig i sofaen.

Klaverets vandringer er tilbage, hvor de begyndte. Bassen er væk, men nu vender den tilbage, sammen med saxen. Alle fire nu, på tågesvøbt vandring. Så bifaldet. *Yeah*.

Han trykker på fjernbetjeningen. Der bliver ufattelig stille.

Han rejser sig langsomt op. Står lidt i den store stue. Nogle uventede støvfug kredser i den imaginære luftstrøm omkring krystallisekronen højt, højt oppe. Stereoanlæggets strømmlin-

jede, matte metal reflekterer slet ikke det svage lys. Bang og Olufsen.

Bang, bang, tænker han. Olufsen, tænker han. Så tænker han ikke mere.

Hans behandskede hånd glider let hen over den glatte lædersofa, inden han tager det første prøvende skridt hen over det hjemligt knirkende parketgulv. Han undgår det femogtyve kvadratmeter store pakistanske gulvtæppe, håndknyttet på en måneds tid af slavearbejdende pakistanske småbørn, og går ud i gangen, hen mod terrassen. Han åbner døren og stiller sig lidt ud på terrassen, lige ved siden af hængekøjen. Han fylder lungerne med forårsnattens stille, kølige luft og lader blikket glide hen over rækkerne af pigoener og Cox orange, Ingrid Marie og Lobo, Transparente blanche og glasæbler. Hvert eneste æbletræ er mærket med et lille skilt, det så han på vejen ind. Indtil videre er det kun skiltene, der bærer æbler, prangende og farvestrålende, her længe før træerne overheadet har været i blomst. Tarvelige surrogatæbler.

Han håber, at det er græshopper, han hører; ellers er det hans hoved. *Bang!* tænker han. Og Olufsen, tænker han.

Skønt rigtig bang sagde det jo ikke.

Han går ind igen, lukker terrassedøren efter sig, går tilbage gennem den lange gang og står atter i den enorme dagligstue. Igen undgår han det håndknyttede gulvtæppes flammende røde fresker, da han går hen til stereoanlægget og trykker på eject. Kassettebåndet løftes blidt ud af båndoptageren i en svag elliptisk bue. Han tager det og kommer det i lommen. Han slukker for stereoanlægget.

Han ser sig om i stuen. Atmosfæren, tænker han. Man skulle tro, at selv støvfnuggene var specielt designede til at matche den lysekrone, de hvirvler så stilfuldt omkring.

For sit indre øje ser han en liste. Han foretager en mental afkrydsning.

Kuno, tænker han med et smil. Er det ikke et selskabsspil?

Da han går, tager han en lidt anden vej ud af den store stue. Teakbordet med de fire højryggede stole står på et andet

håndknyttet tæppe; han skulle mene, at det er persisk. Det er i beige nuancer til forskel fra det pakistanske højrøde.

Men nu er de næsten ens.

Selv om han klemmer sig ind til bordet, må han skræve over det, der farver det persiske tæppe rødt. Han løfter benene over et par andre.

Ude i haven titter en søvndrukken fuldmåne frem fra sit fnuggede skydække og lader en sløret elverdans strejfe de nøgne æbletrær.